

GUATEMALA

ODLET

Někdy koncem listopadu mi zazvoní skype a na druhém konci se ozve Maaika, moje bláznivá alternativní bývalá spolubydlící z Holandska. Po pár zdvořilostních frázích, kdy ji vysvětluji, že jsem se právě vrátila z Běloruska, zítra odlítám na Maltu, a pak ještě nevím, co budu dělat, se mě rovnou zeptá: „A nechceš jet se mnou do Guatemaly?“ Odpovím, že díky, ale ne a že stejně nemám peníze ani na letenku. Přesvědčit mě, jí trvá dvě minuty... „Guatemala je krásná a levná, podíváme se do džungle, stejně pořád mluvíš o tom, jak chceš zpátky do Jižní Ameriky a hlavně se tam konečně naučíme španělsky. Letenky neřeš, ty platím já, až budeš mít, tak mi to vrátíš.“ Ještě ten den mám v emailu letenku Amsterdam – Guatemala City 20. leden až 20. duben za 13 000Kč. Guatemala leží ve Střední Americe hned pod Mexikem a je centrem Mayské kultury. Je zhruba jeden a půlkrát větší než Česká republika a má 15 milionů obyvatel. Kromě španělštiny se tu mluví 23 uznanými jazyky.

Znáte to, jak když někam jedete, všichni říkají, že pojedou s vámi nebo že přijedou, ale z 99% se tak nikdy nestane. No tak v lednu mi volá Eva, moje kamarádkou ze základky ze Zbraslavi, ze skauta, z gymnastiky a později z CIEE, která do teď pracovala na lodích všude možně po světě a říká, že dala na lodi výpověď a vrací se do Prahy. Říkám, že mě mrzí, že se zase mineme, jelikož odjíždím procvičovat svoji španělštinu do Guatemaly a jestli vlastně nechce jet s námi, když nemá teď co dělat. A ona, že jo a pár dní na to už má koupenu letenku a hlavu plnou plánů.

S tím plánováním se nám to celkově trochu vymklo z rukou... Znáte mě. Já na takový to konkrétní plánování dopředu jako třeba, kde se bude spát, moc nejsem. Ale ukázalo se, že holky to mají trochu jinak a tak mě ještě před odjezdem zahltily dlouhými emaily o tom, kde co a jak, které jsem však neměla kdy číst, čehož jsem později dost litovala, ale k tomu se ještě dostanu.

Nakonec jsme pro jistotu zvolily dřívější bus, abychom měly rezervu (Flixbus za 39e) a tak jsme se s Evou sešly na Florenci už v úterý v osm ráno a v deset večer jsme byly v Amstru. Po cestě jsme si s Evou postavily z naší dvousedáčky bunkr a koukaly na filmy. Někde kolem hranic Holandska a Německa nás zastavily policajti a týpka vedle nás, co tvrdil, že jede do Paříže, si odvedli s sebou. V Amstru jsme stihly ještě těsně před zavíračkou obchod, takže jsme si stihla ještě na dlouho naposledy pochutnat na sýru. Eva pak odjela do svého hotelu k letišti a já k Maaičině pěstounské mámě, kde na mě čekala už připravená postel a večeře.

Jelikož Maaika vlastní kartu na speciální bus pro hendikepované a jelikož je to nejlevnější doprava po Amstru, tak nám ho objednala a ten nás v šest ráno vyzvedl doma a hodil za tři eura až k terminálu. Po chvíli dorazila Eva a mohly jsme jít na check-in. Transitní víza do USA jsme si naštěstí vyřídily už přes internet. Je to jen taková formalita, kdy člověk vyplní pár formulářů a zaplatí 800Kč. Tam nás čekalo první překvapení, když se ukázalo, že od 20. ledna do 20. dubna to není 90 dní, ale 91 a legální pobyt bez víz je samozřejmě 90 dní. Naštěstí se nám povedlo vyjednat přesunutí letenky o jeden den, aniž bychom musely cokoliv platit. Evin kufro-taško-batoh prošel, ale moje a Maaiky krosna byla poslána na přepážku „divných zavazadel“. Díky přestupu v USA jsme se nevyhnuly asi milionu otázek, zouvání, svlékání, vysypávání obsahu příručních zavazadel ale pak už v pohodě a po deseti hodinách letu jsme přistály v Houstonu.

Hned u první přepážky, kde se fotí a kontrolují otisky prstů mi můj kontrolór poradil zkratku přes letiště a tak jsme se s holkami protáhly zadem, čímž jsme se vyhnuly několika dlouhým frontám, uvítacímu videu a dalším ceremoniím. Pro mě to bylo poprvé, co jsem překročila hranice USA a fakt i na tom letišti je všechno větší a také dražší. Také tady proběhla naše první neshoda na základě pozdě přečtených emailů. Já nám totiž během toho pěti hodinového čekání v Houstonu, zařídila v Guatemala City ubytování přes couchsurfing a to dokonce i s odvozem z letiště. Ale holky chtěly raději do hotelu, který dokonce zamluvily už z Prahy, takže jsem byla přehlasovaná. Pak jsme se konečně dostaly na palubu letadla. Říkám Evě, že předtím v polospánku stísněná na letištní sedačce se mi zdálo, že slyším češtinu a za mnou se ozve: „To jsme byli my“. Pět Plzeňáků, z toho čtyři herpetologové a jeden hospodský – aspoň nějaká normální společnost mezi těmi všemi Amíky. Letadlo se ne a ne vznést, což je za chvíli vysvětleno technickými problémy. Když už to vypadá, že vše funguje a jsme připraveni k odletu, ozve se z reproduktoru zpráva, že v Guatemale 40km od letiště soptí sopka a letiště je tudíž uzavřeno a let odložen na zítřejší ráno. Od aerolinek dostáváme akorát slevu na hotel, jehož cena po slevě činí víc než litr za noc a tak se i s Plzeňáky vracíme zpátky na letištní sedačky. Já se vydám hledat svojí krosnu, abych si z ní vyndala aspoň deku na spaní. Zjistím, že mám ještě půl hodiny, než uzavřou letiště, ale bohužel mi oznámí, že jelikož v Americe jen přestupují, tak mi moji krosnu vydat nemůžou. Chvilí je zkouším přemluvit a na konec mě ukonejší darem tří dek, dvou polštářů, taštičkami se základními hygienickými potřebami a sladkými tyčinkami... vlastně mnohem víc, než bych našla ve svém batohu.

Pak jsme se vrátila k ostatním a holky vyrazily pro něco k jídlu. Cestou usoudily, že vlastně ještě pár sladkých tyčinek a dek by přišlo vhod a tak se vydaly zkusit si také něco vyhádat. Bohužel je nenapadlo zjistit, v kolik letiště zavírá a tak po úspěšné misi nemůžou zpátky na letiště a noc tráví nejdříve na nějakém koberci před letištním hotelem. Odkud je následně vyhodí hlídač a tak projdou ještě pár dalších terminálů, projedou se metrem, až je konečně kolem páté ráno pustí zpátky na letiště. Já zatím pokecala s kluky, podělila se o deky, ustlala si pod sedačkami a docela se i vyspala. Výhodou bylo, že to Maaiku s Evou, které se před tím neznaly, docela sblížilo a že jsme už nemusely řešit, kde budeme v Guatemala City spát.

Ráno už naštěstí vše proběhlo, tak jak mělo a po dalších třech a půl hodinách letu jsme přistály v Guatemala City hlavním městě Guatemaly. Žije tam necelých 5 milionů obyvatel, je velké a ne zrovna bezpečné. Proto jsme z letiště jely rovnou na autobusák a koupily si za 55Q (170Kč) lístky do Quetzaltenango neboli Xela. Než autobus vyjel, stihly jsme si nakoupit avokáda a kokosy. Avokádo tady vyjde na 3 až 16Kč, záleží na typu, velikosti a zralosti a oloupaný kokos s brčkem na 18Kč. Už během pěti hodinové cesty, kdy jsme vystoupali do výšky 2500 m.n.m., mě přepadl pocit euforie, který mě do teď neopustil. Všude spousta hluku a ruchu, babičky v krojích s ošatkami na hlavách, pouliční prodavači, napůl zbořené a napůl nedostavěné domy, usměvaví lidé, hudba, barvy, ovoce, zelenina, potulní psi a za městy a vesnicemi majestátně se tyčící sopky... měla jsem čas si vše pořádně prohlédnout, jelikož autobus stavěl co kilometr, buď aby nabral nějakého kolemjdoucího nebo aby popovezl prodavače čehokoliv k jídlu – oni mu místo lístku připravili sváču, co se dalo prodali v autobuse a pak si zase vystoupili.

V Quetzaltenango mě čekalo další překvapení a to, že máme zmluvený pokoj v Casa Renaissance na celý měsíc. Musím uznat, že dům je to krásný, máme pokoj pro tři a sdílenou kuchyň, záchod, koupelnu dokonce s teplou vodou, internet a ještě k tomu dvorek. Ale já bych přeci jenom raději nějakou díru s místňáky, abych musela mluvit španělsky a ušetřila. Dům vlastní čistou náhodou

jedna Holanďanka, co nedělá nic jiného, než že se o něj stará a hraje si s kočkami... tedy aspoň do teď. Ten den už jsme stihly jenom dojít na náměstí, dát si u stánku k večeři Tacos. Na Guatemale je super, že je hned pod Mexikem a i kuchyně tomu odpovídá všude tu mají tacos, různé placky, enchilladas, kukuřici a v obchodě za pár quetzalů černé fazole nebo třeba jalapeños.